

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΠΡΑΙΤΙΚΟΣ ΔΥΣΕΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ.

ΕΤΟΣ Β.

ΑΡΙΘ. 62

Συνδρομή υποχρεωτική έτησια προπληρωτέα εν Κύπρω Σελ. 8. Έν τῷ ἔξωτερικῷ Σελ. 12.
 Ἄρθρα σύμφωνα τῷ προγραμματι τῆς "ΣΑΛΗΠΤΟΣ" καταχωρίζονται δωρεάν. Εἰδοποιήσεις καὶ διατριβαὶ κατ' ἀποκοπήν.
 Πᾶσα ἀποστολὴ ἀφορᾷσα τῆς "ΣΑΛΗΠΤΑ" δεῖν νὰ διευθύνηται τῷ Συντάκτῃ, Σ. ΧΟΥΡΜΟΥΖΙΩΙ εἰς Λεμεσόον.
 Editor S. CHOURMOUZIOS LIMASSOL.

Μὴ πράττε ἔργα τῶν ὁποίων ἡ δημοσίευσίς σοι προξενεῖ ἐντροπήν, εἰσὶ γρήγορα ἢ ἄργά θὰ φανερωθῶσι.

ΚΥΠΡΟΣ.

ΤΕΤΑΡΤΗ.

15, ΜΑΪΟΥ 1885.

ΛΕΞΕΙΣ ΑΓΝΩΣΤΟΙ.

Καθὼς ὅταν ἔξαφν φανῆ μεταξύ ἡμῶν εἰς ξένος, τοῦ ὁποίου οὔτε τὴν πατρίδα γνωρίζομεν οὔτε τὴν καταγωγὴν καὶ μὲ ἀπορίαν ἐρωτῶμεν ὁ εἰς τὸν ἄλλον ἂν τὸν γνωρίζῃ καὶ εἰς ἀπάντησιν λαμβάνομεν ἐν σήνωμα τῶν ὤμων ἕως 'ς τ' αὐτὰ καὶ τίποτε ἄλλο, ἔτσι εὐρέθησαν νὰ ὑπάρχουν καὶ μεταξύ ἡμῶν μερικαὶ λέξεις, τῶν ὁποίων μάλιστα κάμνομεν συχνὴν χρῆσιν—μὲ τὴν γλῶσσαν πάντοτε—καὶ τῶν ὁποίων ἡ σημασία, τὴν ὁποίαν ἄλλοι τέλος πάντων προηγούμενοι ἡμῶν ἀπέδιδον εἰς αὐτάς, ἀπωλέσθη σήμερον, καὶ ἔμενον λέξεις κεναί, ὡς κύμβαλον ἀλαλάζουσαι, ἢ μᾶλλον πρὸς κατόρθωσιν τῶν σκοπῶν ἡμῶν χρησιμεύουσαι, διότι εἶνε εὐήχοι καὶ δελεαστικά. Τοιαῦται λέξεις εἰσὶν αἱ ἑξῆς:

α'. Ἡ λέξις ΦΙΛΙΑ. Οἱ παλαιοί, ὄχι μόνον οἱ προπάτορες ἡμῶν ἀλλὰ καὶ ἄλλαι ἦντον ἐξευγενισμένοι φυλαί, ἔδιδον εἰς τὴν λέξιν αὐτὴν μίαν σημασίαν ἀρκετὰ ἐκτεταμένην καὶ μίαν δύναμιν μυστηριώδη. Ὁ φίλος ἐθεώρει τὸν φίλον τοῦ ὡς ἄλλον ἑαυτὸν τοῦ καὶ προθύμως ἐθυσιάζετο ὑπὲρ ἐκείνου. Εἶνε περιττὸν νὰ ἀναφέρωμεν καὶ παραδείγματα ἀπὸ τὰ ὁποία εἶνε γεμάτη ἡ ἱστορία. Ἡμεῖς ἔμωσ σήμερον προσπαθοῦμεν ν' ἀποδείξωμεν εἰς ἐκείνους ἢ ὅτι ἦσαν ἀρκετὰ

ὑπερβολικοὶ ἢ ὅτι παρεξήγησαν τὴν λέξιν φιλία. «Ναί—λέγομεν—νὰ ἦνέ τις φίλος, ἀλλὰ καὶ νὰ θυσιάζηται χάριν τοῦ φίλου του, ἢ καὶ νὰ βλάπτεται ἀκόμη τὸ παρμικρὸν ὑπὲρ αὐτοῦ εἶνε ἀνοησία. Φίλον μου σὲ θέλω, νὰ προσπαθῆς ὑπὲρ τοῦ συμφέροντός μου καὶ νὰ προσέχης νὰ μὴ με ζημιώσῃς εἰς τὸ παρμικρὸν. Ἄλλως, «φίλος ζημιωτῆς οὐκ ἔστι φίλος.» Φίλου μου σὲ θέλω καθόσον δύνασαι ἢ εἰσαι ἱκανὸς νὰ μοῦ χρησιμεύσῃς εἰς τι, ἢ καθόσον δύναται ἡ φιλία σου, μεταχειριζομένη ὡς ὄργανον, νὰ μὲ ὠφελήσῃ κατὰ τι ἀπέβλας πλέον αὐτὴν τὴν δύναμιν; ἢ κατήνητες ἀνίκανος εἰς τὸ νὰ μὲ ὠφελῆς; μακρὰν ἀπ' ἔμωσ πλέον καὶ τὸ «καλημέρα» σου αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ τὸ ἀκούω, διότι μοὶ προξενεῖ λύπην ἀναμνηστικὴν με τὴν ἀπωλείαν τῆς ὠφελείας ἣν μοὶ ἐπροξένει ἡ φιλία σου ἄλλοτε, ἢ ὁποία κατήνησε σήμερον ἀνίσχυρος πρὸς τοῦτο.

Ἄλλοι πάλιν, εἶδομεν ἀφορμὴν εἰς τὴν φιλίαν νὰ γεννηθῇ ἐν πότοις μόνον, νὰ ἀναπτυχθῇ ἐν πότοις, νὰ ὑφίσταται καὶ νὰ ἀκμάσῃ ἐν πότοις, ἄμχ δ' ὡς ἀποβάλλῃ εἰς τὴν δύναμιν ἢ ἔξιν τοῦ πότου, συναπεβάλλει ἀμέσως καὶ τὴν χροιάν τῆς φιλικῆς τῆς ὁποίας γένεσις ἦτο τὸ ποτῆρι καὶ φυγὴ τὸ ποτόν. Κατό-

πιν δὲ, ὁσάκις τὸν ἀπαντῶμεν στενότατα ὑπὸ τὸ βάρος τῆς δυστυχίας ἢ τῆς βλάβης τοῦ πότου «ὦ! καλημέρα φίλε... ποῦ καὶρός μας!» Ἴδου μόναι αἱ παρήγοροι λέξεις αἱ ἐκ καρδίας φιλικῆς πρὸς καρδίαν δυστυχῆ ἀπυτεινόμεναι λέξεις αἱ ὁποιαὶ οὐδὲν ἄλλο φέρουσιν ἀποτέλεσμα, εἰμὴ τὸν αὐξήσωσι, προστιθέμεναι, τὸ βάρος τῆς καταθλιβούσης ἐκείνου δυστυχίας

Ἴδου λοιπὸν ἡ σημασία τὴν ὁποίαν ἡμεῖς σήμερον δίδομεν εἰς τὴν ἱερὰν, ἀλλὰ κενρὰν πλέον λέξιν φιλία. «Φίλος σου νὰ ἦμαι καθόσον δὲν ἔλθω εἰς θέσιν νὰ θυσιάσω ὑπὲρ σοῦ οὐδὲ λεπτόν. Φίλος μου νὰ ἦσαι καθόσον ἡ φιλία σου δύναται νὰ μὲ ὠφελήσῃ». Τοῦτο καὶ οὐδὲν πλέον. Δὲν ἔχομεν ἡμεῖς νὰ κάμωμεν σήμερον με τοὺς ἀνοήτους ἐκείνους οἱ ὁποιοὶ ὄχι μόνον περιουσίαν, ἀλλὰ καὶ τὴν ζωὴν τῶν ἐθυσιάζον χάριν ἑνὸς φίλου.

β'. λέξις ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ. Ἐχάθη καὶ αὐτὸς ὁ ἀδάμας πλέον ἔμενε μόνον τὸ ὄνομα ὡστε ὡς βλέπετε ὁ πανδαμάτωρ χρόνος ὄχι μόνον ἀνθρώπους, φυλάς, ἔθνη, ἀφανίζει, μετατοπίζει, ἀναγεννᾷ ἀλλὰ τὰ βαλε καὶ με τὰς λέξεις ἢ μᾶλλον με τὸ σημαίνον τῶν λέξεων—τὴν ψυχὴν διότι τὸ σῶμα—αἱ λέξεις ὑπάρχουν ὡς τὰ ὀνόματα τῶν μεγάλων ἀνδρῶν. Εἰλικρίνεια! μὰ τί θὰ πῆ εἰλικρίνεια; Νὰ ἦνέ τις ἄδολος

λίγους ή παλαιούς, γνήσιος όηλ. κατά το δόγμα και το πράγμα; ότι έχει μέσους έχη κ' έξω. Άλλά πώς είναι δυνατόν, λέγομεν ήμεις σήμερα, να κατορθώση τις ότι θέλει χωρίς να κούβη με προσοχήν εκείνο το όποιον φρονει, εκείνο το όποιον σκέπτεται να κάμη; Πώς είναι δυνατόν να πωληθώ εν πράγμα όταν δεν ήνε καλόν χωρίς να έχη εκεί πάνω πάνω του αγγείου, ως δείγμα, άλλο καλλίτερον πράγμα; Και λοιπόν όταν ή ειλικρίνεια αυτή άπαιτεί να λέγης ότι σκέπτεσαι και να πράττης ως λέγεις, πώς είναι δυνατόν να απτηθώ ή άλλο, προς το να ώφελθώ ήγώ; πώς θα όυνηθώ να κάταστρέψω το συμφέρον του άλλου προς το να αύξήσω το ιδιόν μου; Όταν ύπάρχη αυτή ή τρομερά ως φάσμα λέξις ειλικρίνεια πώς θα με άφήση να ώθήσω ολίγον με τον δάκτυλον την ζυγαράν, δια να κερδίσω μυστικά τριπλάσια παρ' όσα φαίνομαι ότι κερδίζω; πώς θα με άφήση να κάμω κάθε τρόπον δια να πέρω από τον άλλον περισσότερα παρ' όσα πρέπει να πάρω; Μήπως σήμερα και αυτοί οι Βασιλείς και αυτοί οι μεγάλοι διπλωμάται δεν έδωκαν τα παπούτσια 'ς το χέρι αυτής της κυρά Ειλικριείας; Τί θα ήδύνατο να κατορθώσωσιν αυτοί όλοι εάν 'καλημερίζωντο και μόνον μ' αυτήν την Ειλικρίνειαν; Μακράν λοιπόν από 'μας εν τέτοιον κακόν. (Θα επανέλθωμεν).

ΑΡΕΤΗΣ ΚΑΤΑΧΡΗΣΙΣ.

Οι Κύπριοι έχουν ως πατριωτικόν κτήμα των μίαν Άρετήν ή όποια τους έμεινε, διότι δεν έχουν τους κτηματικούς τίτλους της άλλως τίς ήξευρε ποία Άγγλική Τράπεζα θα την εδήμευε. Σήμερα όμως επειδή αναγκάζονται οι Κύπριοι υπό των Άγγλων να έχωσι τίτλους επ' ονόματι των παντός κτήματός των δια να δύνανται και ευκολώτερον να δανείζωνται και κατά αναπόφευκτον συνέπειαν να τα πωλώσι και ευκολώτερον, κινδυνεύει να δημευθώ και ή περί ης ό λόγος άρετή των αυτή. Η άρετή των αυτή συνίσταται εις το να λησμονώσιν πάν πάθος, πάν παραπόνον το όποιον έχουν κατά τινος όταν ούτος άποφοσίτη να άποχωρήτη εκ του μέσου των, και φιλικώς τω προσφέρουσι την χειράν ευχόμενοι ειλικρινώς το κατευόδιον—όταν ούτος τοίς λέγει σ'ας άφίνω ύγειαν. Της άρετής των ταύτης έκαμαν κατάχρησιν τινές Κύπριοι έσχάτως, με κίνδυνον να

νομισθώσιν ως μη ειλικρινείς. Αί ύποδοχαί και αί προσφωνήταις δι' ών έγένετο δεκτός ό Μ. Άρμοστής, επί τη 'πεποιθήσει ότι άναχωρεί πλέον, δύνανται να νομισθώσιν ως έγκάρδιοι. Τοιαύτης ύποδοχής έτυχεν έσχάτως ή Α. Ε. την 4|1|5 Μαιου εν Βρωσίοις όπου άψίς τις έστήθη και πολιται και μηθηται έξήλθον προς προϋπάντησιν, πρό της οικίας δε του Διοικητού προσεφωνήθη κατ'αλληλούς υπό του διδασκάλου κ. Λουκά Πακίτου θίζαντος εν τέλει και το του προς την Τουρκίαν επαχθούς φόρου ζήτημα. Την δε 4|μ.μ. έγένετο έπίσκεψις εν τω καλώ; νύτρεπισμένω Διοικητηρίω όπου στέφανος πλεχθείς εντέχνως υπό της δεσποινίδος Κασάνδρας Χρ. Παπαδοπούλου προσφέρθη αυτώ υπό του κ. Δημάρχου, προσεφωνήθη δε πεζώς και έμμέτρως υπό του κ. Χρ. Παπαδοπούλου δικαστού και έμμέτρως υπό του κ. Γ. Παντελίδου. Έν τέλει ό Μ. Άρμοστής εξέφρασε την μεγάλην ευχαρίστησίν του επί τη λαμπρά ύποδοχή όμολογήτας ότι ούδέποτε θα λησμονήση την Κύπρον. Την νύκτα ή πόλις έφωταγωγήτη.

Η πανήγυρις του «κατακλυσμού» εν Λεμησώ δεν είχε καθόλου ζωηρότητα φέτος διότι συνέπεσεν εν εποχή καθ' ήν οι χωρικοί καταγίνονται εις τ' άθήρη των. Και ναί μεν τα μεθύσια, οι έντός των κφρευείων χοροί, αι ως εκ λίμνης έξερχόμενοι των βυθράκων φωναί—τα διάφορα υπό διαφόρων στομάτων όμου έξερχόμενα τραγούδια—έπήραν κ' έδωσαν, αι φωναί των ύπαλλήλων των κφρευείων «δέκα μαστιχες,» άλλου δε «7 χιώτικες,» και άλλος «όκτώ άγγελικαις» (όνόματα προσφιλή με τα όποια έδαπτίσθη, αναλόγως της σημερινής προόδου, το ρακί), ήχουν άδιακόπως, διότι άνευ τούτων όλων δεν σχηματίζεται ή λέξις «πανήγυρις» όσον μικρά και αν ήνε, πλην το όλιγαριθμόν ήλάττωσε κάμποσον αυτήν προς μεγίστην λύπην πολλών. . . . Ο χωρικός τέλος πάντων αν δεν μεθύση, και αν δεν χορευση δεν νοιώθη πανήγυριν λέγει και όός του λοιπόν από πρωίας μέχρις έσπέρας και από ταύτης μέχρι της πρωίας αι μέθαι, αι φωναι και αι χοροί είναι άδιάκοπα.

Την Δευτέραν (13|25 Ισταμένου) περι την 10ην π.μ. ώραν έψάλη εν τη 'Εκκλ. Αγ. Νάπας Δοξολογία επί τη γενεθλίω έορτή της Α. Μ. της Βασιλείσης ήμών Βικτωρίας γοροστατούντο; της Α. Π. του αγ. Κιτιέων, του Διοικητού της πόλεως, του Αστυνόμου και

λοιπών άλλων Άγγλων αξιωματικών. Μετά την τελετήν ό Διοικητής έδέχετο τας έπίσκεψεις των πολιτών εν τω Διοικητηρίω.

ΠΟΛΙΤΙΚΑ.

Τα πολιτικά μας κατά νεώτερον τηλεγράφημα φαίνονται πάλιν υολωμένα. Οί Κοζάκοι παίζουν φαίνεται έπίτηδες τα πράγματα δια να κουρδίσουν καλά ταις κόρδαϊς, διότι ή χορός τουτός δεν είναι παίξε γέλασε. Τέλος πάντων φοβούμαι ότι κανενας «καρτζηλαμάς» θα πκιχθώ, να δοίμεν δε ποιός θα ήνε ό ταβουλτζής, ή μάλλον να δοίμεν ποιοί την πέτσαν θα κάμουν ταβούλλι, διότι ή πλεονέκτις φιλοτιμία των βασιλέων ικανοποιείται όταν ταβουλλώνεται ό λαός, ό δυστυχής λαός.—Περισσότερα πολιτικά από τα όποια να ενδιαφέρεσθε δεν έχω να σ'ας πώ κατά το παρόν.

ΦΥΡΑΗΝ ΜΙΓΔΗΝ.

Πλανάται οίκτρώς ό δια του «Χωρικου» [αριθ. 25] ύβριζών «τόν εν Λεμησώ χωρικόν του» ότι δήθεν αυτός έγραφε τας εν τη «Σάλπιγγι» [αριθ. 60] διατριβάς. Είτε πρωτοφανές και πρωτάκουστον τουτο το ύβριζειν τινά δημοσιογραφικώς και όνομαστί σγεδόν, επί άπλη μόνον ύποθέσει. Αί διατριβαι εκείναι έφερον και ήμερομηνίαν και τόπον εξ ου έστάλησαν ήμιν, και δεν καταδεόμεθα να ψευσθώμεν ως νομίζει ήμας ό Λευκαριτης αυτός. Όμολογούμεν ειλικρινώς ότι δεν έπεθυμούμεν τας παραδόξως πως αναφυσίτας ταύτας διαμάχας, αλλά τίς ήδύνατο να φαντασθώ ότι μια άπλη έξιστόρησις της εθνικής έορτής της 25 Μαρτίου εν Λευκάρσις («Σάλπ.» αριθ. 56) ήδύνατο να προκαλέση μεστή χόλου και ύβρεων διατριβήν (Άληθ. αρ. 226) τίς δ'επομένως ήδύνατο να σκεφθώ ότι ζεναι διατριβαι και γνώμαι ενδιαφερομένων τινών ύπερ των Λευκάρων [Σάλπιγξ αρ. 60] θα πρευκάλουν σωρον ύβρεων [Χωρ. αρ. 25] κατά τρίτου προσώπου έξω όλως της ύποθέσεως μέχρι τουδε μείναντος; Άς παραβάλη πάς άπαθής αναγνώστης τας μνησθείσας διατριβάς πάσας και άς είπη ειλικρινώς τίνες οι «ρυπαρογραφοί», διότι μετά πρρησίας δυνάμεθα να είπωμεν ότι ή «Σάλπιγξ» μέχρι τουδε καίται Σατυρική ή ούδέποτε έδέχθη ή κατεχώρισε ρυπαρογραφίας ως πλαγίως πως θέλει να είπη ό «τόν χωρικόν του» ύβριζών. Τί λοιπόν έξ όλων τούτων δύναται πάς τις να ένόση; ότι ό «τόν εν Λεμησώ χωρικόν του»

ύβριζών και γελόν του το, μέν ένταύθα ρε κατα δημοσίως θανατού παφλά πλέον. Έδ' των πρσον έσμα κ δέν θα μεθα αλειπ δέν πευλα από δέν πια τια ένο κατασ τυχημ και τρι και το σαν τα —λέγ μίαν, Τό νόσ όταν αϊσωσ πίτηδε των ια μυστηρ πεν «δ ότι άμ κόν) έγ πεύουν ή πρωτ τρικά μιν το τον κύ μνει «δ ους και των τ

Όπου άλλουπο Μ. του ή μνημ της Σ. είσαν π πω κά λοι εις όλίγον χάριν ά

ύβριζων Λευκαρίτης, ὁ τότεν παραδόξως καὶ γελοῖως κρυπτόμενος, ὅτε πρὸς "χωρικὸν του" γράφων κρύπτει καὶ τὸ χωρίον ἐν τῷ, μέγιστον φαίνεται ἔχει πάθος κατὰ τοῦ ἐνταῦθα χωριανοῦ του. καὶ, νημίνας ὅτι εὖ ῥε κατ'ἀλλήλων ἀφροσύνη, ἔγρυσε καὶ δὴ καὶ δημοσιογραφικῶς κατ' αὐτοῦ ἀλόγου; καὶ θανατούτος ὕβρεις ὑπερεκχειλισμα, φαίνεται, παφλάζοντος χαμπερτοῦς πάθους; καὶ οὐδὲν πλέον.

Ἐάν οἱ ἄνθρωποι εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις των προώθειον, λόγῳ πλουτισμοῦ, τὸσον ὅσον τὸ Δ η μ ο τ ι κ ὸ ν φ α ρ - μ α κ ε ἰ ὸ ν μ α ς, αἱ τότε πιά... δὲν θά ἤμεθα ἄνθρωποι. . . δηλ. θά ἤμεθα ἀνώτερα ζῶα. Μόλις ἤρχισε νὰ λ ε ι τ ο υ ρ γ ῆ (χωρὶς διάκον ἀλλὰ δὲν πειράζει) καὶ ἔκαμε τὰ μέτρα του ὀ- λ α ἀπὸ γρυσάφι καὶ ἀσῆμι. . . Τί; δὲν πιστεύετε; τὰδε μὲ τὰ ἴδια του μά- τια ἕνας ποῦ πῆρε προχθὲς συνταγὴν νὰ κατασκευασθῆ καὶ ἔσχε τὸ μέγαλον εὐ- τύχημα νὰ τοὺς εὖρη ὄλους μέσα (δηλ. καὶ τχιαν καὶ ἱατρὸν καὶ φαρμακοποιὸν καὶ τὸ φαρμακεῖον ἀκόμη) καὶ ἐθάμβω- σαν τὰ μάτια του. «λίραις καὶ μετζήδια —λέγει— ἦτο γεμάτο τὸ ζῦγι ποῖ τὴν μιάν, κ' ἀπὸ τὴν ἄλλην τὰ ἱατρικά». Τὸ νόστιμον εἶνε ὅτι εἰς εὐφυῆς φίλος μου ὅταν ἤκουσε νὰ λέγωνται αὐτὰ 'ς ἐμὲ αἴσως—τὸν λέγει—γυιέ μου βάλλουν ἐ- πίτηδες τὸν χρυσὸν 'ς τὸ ζῦγι ἀντικρῦ των ἱατρικῶν διὰ νὰ δώσῃ 'ς ἐκεῖνα τὴν μυστηριώδη δύναμιν του». ἄλλος δὲ εἶ- πεν «ἔχι! εἶνε φιλοσοφικὴ ἀπεικόνισις, ὅτι ἀμφότερα ταῦτα (χρυσὸς καὶ ἱατρι- κὸν) ἔχουν τὴν αὐτὴν δύναμιν νὰ θερα- πεύουν πλεῖστα ὅσα πάθη.» Κατ' ἐμὲ ὁ πρῶτος ἔχει δίκαιον ἀδύνατον τὰ ἱα- τρικά νὰ ἔχωσι τὴν μυστηριώδη δύνα- μιν τοῦ χρυσοῦ· ὁ δεῦτερος σφάλλει διὰ τὸν αὐτὸν λόγον πάσους ἀνθρώπου; κά- μνει «δράκου» ὁ χρυσὸς, εἰς τοὺς ὁποι- οὺς καμμίαν ἐνέργειαν δὲν ἔχουν οὔτε αὐ- τῶν αὐτῶν δημοτικῶν ἱατρῶν τὰ ἱατρικά.

Ὅπως αἱ ὄνιθες ἔχομεν καὶ ἡμεῖς τοὺς ἀλουπούς μας. Τῆ καλοκαγαθία τῆς Α. Μ. τοῦ Σουλτάν Ἀβδούλ Ἀζίζ (αἰώνια του ἡ μνήμη) καὶ τῆ εὐσπλάχνῳ φιλοξενίᾳ τῆς τῆς Σ. ἡμῶν Ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως [ἡ; εἶησαν πλεῖστα τὰ ἔτη] φιλοξεοῦνται ἐν Κό- πρῳ κάμποσοι Ἀθίγγανοι κατοικοῦντες ἄλ- λοι εἰς Καρπάσι καὶ ἄλλοι ἄλλοῦ, καθε δὲ ὀλίγον καιρὸν κάμνουν μερικὰς ἐκδρομὰς χάριν ἀναφυγῆς ἀπὸ Καρπάσι εἰς Πάφον

καὶ τὰνἀπλιν, εἰς δὲ τὸν δρόμον σχηματι- ζουν τὸσον ἐγκαρδίους φίλιας μὲ τὰ ζῶα τὰ ὁποῖα ἀπαντῶσιν ὥστε ἐπειδὴ δὲν ὑποφύου- σι νὰ ἦνε μακρὰν των τὰ παραλαμβάνουν εἰς τὴν ἔντιμον καὶ τρυφερὰν συνοδείαν των καὶ ὅταν φθῶσιν εἰς τὸ τέλος τῆς ἐκδρο- μῆς των τὰ παραδίδουν εἰς αὐθέντα, ἄλ- λους κατ' ἐνλογὴν των. Τοῦτο ἔγεινε καὶ ἐσχάτως εἰς τὸ χωρίον Πύργον ὁπόθεν καὶ ἔκ τινων ἄλλων περιχώρων ἐκλεψα. . . ὦ μὰς ἔφυγε λέξις κακὴ. . . πασελαβον τέσσαρα ζῶα καὶ ἂν δὲν τοὺς πρῶφθαναν καὶ μάλιστα ὁ Ἄγ. Οἰκονόμος τοῦ χωρίου Πύργου θά ἤλλασσον κλῆμα. — Ἀλλὰ τί εἶν' αὐτὰ; φωνάζει ἡ Κυβέρνησις; πᾶ! πᾶ! πᾶ! δὲν ἐννοῶ νὰ γίνονται αὐτὰ. Ναι! ἀ- φοῦ οἱ Ἀρσιῶται ἤλθαν καὶ ἐνήγαγον ἂν- θρωπον τὸν ὁποῖον εἶδαν νὰ τρέχῃ μὲ μα- χαιρὶ πάνω 'ς τὸ ζῶον καὶ τὸν συνελαβον 2—3 λεπτὰ ἴσως προτοῦ νὰ κάρῃ τὸ κα- κούργημα του καὶ ὁμῶς τὸ δικαστήριον τοὺς εἶπεν "ἔπρεπε νὰ περιμένετε νὰ μαχα- ρώσῃ τὸ ζῶον κ' ἔπειτα νὰ ἀναφερθῆτε διὰ νὰ ἦσθε βέβαιοι" δηλ. ἔπρεπε νὰ ἀφήσετε νὰ χαθῆ καὶ τὸ ζῶον, καὶ τότε νὰ καταδι- κάσω αὐτὸν εἰς φυλάκισιν, πῶς θά παρουσι- ασθοῦν ν' ἀναφέρουν τὸ κατορθώματα των Ἀθιγγάνων; καὶ τί θά ποῦν 'ς τὸ δικαστή- ριον οἱ δυστυχεῖς χωρικοί; ἀρκεῖται μὲ τὸ ἕνας τζεγκένης τίτσιρος κ' ἀναβράκωτος ἤλθε καὶ μοῦκλεψε τὸ ζῶόν μου;" ποῖός ζεύρει τ' ὄνομά του; ποῖός τὸν γνωρίζει; ποῦ ζεύρει εἰς ποῖαν τρύπαν κατοικεῖ;

Κούζουμ Πούραυτζη
Σὲ οὐλα βιλαέτια Γιατρό χέμ. Ἐζατζη [φαρμακοποιός] σάν πνευματικὸ παπᾶ εἶ- νε. Ἐν τῷ Λευκῶσι εἶνα πιριντζὶ για- τρὸ ἔχει, πάει ἕνα ἄρρωστο βλέπει, ἐμὲν ἄλλη μέρα οὐλο Λευκῶσι εἶμαθεν ἄρρώ- σια του. Χιτζ ὀλούρμου γιατρὸ ἄνθρω- πο βάλλει τελλάλι ἄρρώστια ἀνθρώπου; Γιαζικ βάλλαει ἐσεῖνα πιριντζὶ Γιατρό! Ἄτζαπ μεκτέπι μέσα ἔτσι πρχγγελιά δώσανε ἕνα, γιόξαμ ὄρκο βάνανε ἄρρώ- στια καθενοῦ νὰ μὴ βγάλλῃ ἔξω ἱστόμα- σου; Ἄ μὰ καὶ ἕνα ἐζατζη παρκάτω δὲν πάει χάααα! Ἐνα ρετζέτα πέρνουνε κον- τὰ του, κάμνει γιατρικὸ, ἐμὲν βρίζει. συνεπαρτζιά του τελλάλι κάμνει· φιλὰν ἄνθρωπο φιλὰν ἄρρώστιο ἔχει ζέριμ· φιλὰν γιατρικὸ ἔκαμα· φιλὰν γυναῖκα φιλὰν ἄρρώστια ἔχει ζέριμ· σιοιλέ για- τρικὸ ἔκαμα. Ἄφερμ ἰκνισότα! Ντίπ ζουρλό ἄνθρωπο εἶνε πουντάν σορὰ κείνο ποῦ πάρη κείνο γιατρὸ σπῆτί του καὶ πᾶ- ρη, κείνο ἐζατζη ρετζέτα.

Λευκῶσιχταν 28 Ρετζέπ 1302.

Σήμερον περὶ τὴν 10ην π. μ. ὥραν Ἀ. Μακκαριότης ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύ- πρου Κ. Σοιφρόνιος μετὰ τῆς Α. Πανιερό- τητος τοῦ Μητροπολίτου Κυρηνείας Κ. Χρυτάνθου, ἀφιχθέντος πρὸ τινων ἡμε- ϶ων ἐν Λευκωσίᾳ, ἐπεσεκέψαντο τὸ Παρ- θεναγωγεῖον τῆς πρωτευούσης· ἐνθα ὡς ἐπληροφόρηθημεν ἐξήτασαν, διχφόρους μαθητρίδας.

Ἐπειδὴ τινὲς νομίζουσιν ὅτι πᾶσα ἔμ- μετρος ὁμοιοκαταληξία λέγεται ποιήσις, διὰ τοῦτο χάριν αὐτῶν λέγομεν ὅτι ποιή- σις καλεῖται τὸ πλάττειν ἰδέας καὶ εἰκό- νας ζωηρὰς καὶ συμφυεῖς τῷ σκοπῷ ὃν τὸ ποίημα ἐπιδιώκει καθιστώσας ζωηρο- τέραν τὴν ἐν τοῦ ποιήματος ἐντύπωσιν. Ἀπαιτεῖται δὲ πρὸς τοῦτο ζωηρὰ ἐκ φύ- σεως φαντασία, καὶ ἰδέαι μάλιστα φιλο- σοφικαί. Πᾶν λοιπὸν τοιοῦτο καλεῖται ποιήσις, ἀδιάφορον δὲ ἂν ἦνε πεζὸν ἢ ἔμ- μετρον, ἐνῶ πᾶν ἄλλο δύναται νὰ κλη- θῆ ἔ μ μ ε τ ρ ο ς ἰ δ ἔ α κ λ. οὐχὶ ὁμῶς καὶ ποιήσις. Τὸ ὅτι δὲ ὁ ποιητι- κὰς ἰδέας ἔχων γεννᾶται φύσει τοιοῦτος, ἀποδεικνύει καὶ τὸ κάτωθι ποίημα:—

ΑΗΔΟΝΙΑ καὶ ΚΟΥΚΟΥΒΑΓΙΑΣ.
Μιὰν ἡμέραν τ' ἀηδόνα
μέτ' 'ς τὸ δάσος κελαδοῦσαν
κ' ἦτανε καὶ κουκουβάγιας
μαζεμέναις καὶ τ' ἀκούσων.
Ταῖς κατέβη 'ς τὸ κεφάλι
δίχως νὰ συλλογισθοῦνε
πῶς εἶν' εὐκόλον κ' ἐκεῖναις
ἀηδόνα νὰ γενοῦνε.
Καὶ χωρὶς ν' ἀργοπορήσων
τὸ κελεθῆμα ἀρχίζων.
καὶ τὸ δάσος μ' ἀηδῖαν
καὶ ψυχρότητα γεμίζων.
Ἐλεγαν εἰς τ' ἀηδόνα:
πέτε μας εἰς τὸν Θεόν σας
δὲν εἶν' τὸ κελεθῆμά μας
θαυμαστό 'σάν τὸ δικόν σας;
Διὰ ἐμπαιγμὸν ταῖς εἶπαν:
θαυμαστότερον ἀκόμα
τρέχει μέλι, τρέχει γάλα
ἀπ' τὸ νόστιμόν σας στόμα.
Τὴν μεγάλην κεφαλὴν σας
ἐνομίζαμεν ὡς τῶρα
ἀπὸ ἄλλο τι γεμάτην·
ἀπ' αὐτὴν ὁμῶς τὴν ὥραν
Ἐνοήσαμεν ὅτ' εἶνε
ἀπὸ τέτοια γεμισμένη
κ' εἶδαμεν τὸ μέγεθός της
τὸ μεγάλο τί σημαίνει.
Εὔγε! Εὔγε! ὅσοι πλέον
σὰς ἀκούσουν θά θαυμάζων

Κι' ολοι πλέον για μεγάλους
μουσικούς θα σ'αξ δοξάζουν.

— Σ'αξ ευχαριστούμεν—είπαν
κ' έφυγαν με την ιδέαν
πώς κ' εκείναις άηθόνηα
είνε με φωνήν ώραιαν.

Έτυχε μίαν ήμέραν
τά πουλιά να έορτάζουν
κ' εις την έορτήν εκείνην
ήτο σύστημα να τάζουν
Σ' τούς τεχνίτας μουσικούς των
κ' εις τούς καλλιφώνους δώρα.

Πρώταις τότε' αί κουκουβάγιας
άμα έφθασεν ή ώρα,
Μ' ένα πήδημα 'ς τὸ μέσον
έσταθήκαν με καμάρι
ώς να μὴν εἶχε τι; άλλο;
σαν εκείναις τέτοιαν χάριν.

Σείουν τὰ πτερὰ και μόλις
άρχισαν να κελαθήσουν
και για τὸν Θεόν! τὸ πλῆθος
έκραξε να σιωπήσουν.
Έσιώπησαν εν τούτοις
άλλα τότε ὄλ' αρχίζου
να τὰς δέρνουν, να τὰς πτύουν
και να τὰς χονδροῦθραίζου.

Τὰς έκάμαν τέλος πάντων
κ' έφυγαν εντροπισμαμέναις.
κι' από τότε την ήμέραν
δέν ευγαίνουν ή καμένες.
Όσοι ποιηται δέν εἶσθε
πλὴν ζητεῖτε νὸ γενήτε
μήπως, σαν ταῖς κουκουβάγιας
ὕστερα εντροπισθητέ.

ΤΜΗΜΑ Α'.

(συνέχεια)

Άρθ. 11. "Επι δὲ πρὸς τούτοις ή ἐκ-
κλησιαστική ἀρχή δικαιούται να έποπτεύη
και διατάσῃ εις τὰ περὶ τὴν εὐταξίαν,
εὐκοσμίαν και τὸν εὐτρεπισμὸν τῶν Ἐκκλη-
σιῶν και τῶν ἱερῶν τελετῶν ἀφορῶντα, ὡς
και περὶ τῆς διαγωγῆς τῶν κληρικῶν και
περὶ τῆς ἐκπαιδύσεως αὐτῶν σύμφωνα πρὸς
τὰ, περιστάσεις, και τοῦ ἱεροῦ τῶν κληρι-
κῶν ἐπαγγέλματος.

Ἐξωτερικὰ τῶν Ἐκκλησιῶν καθήκοντα
και δικαιοῦματα.

Άρθ. 12. Εἰς τὰ ἐξωτερικὰ τῆς ἐκ-
κλησίας καθήκοντα και δικαιώματα ἀνάγον-
ται κυρίως τὰ ἑξῆς: α'] ὁ περιορισμὸς τῶν
κατὰ τὰς ἱερὰς τελετὰς, παρατάξεις και
πομπὰς, ὅταν αὐταῖ ἐπιτρέπωνται θρησκευ-
τικῶς και δέν ἀντιβαίνωσιν εις τὴν παρα-
δεδομένην τῆς ἐκκλησίας τάξιν. β'] διατά-
ξεις περὶ εκπαιδευτικῶν, περιθαλπτικῶν
και σωφρονιστικῶν καταστημάτων διὰ τούς
ἐκ τοῦ κλήρου γ'] ἐκτακτοὶ ἐκκλησιαστι-
καὶ τελεταί, ὅταν πρόκειται να γίνωσιν αὐ-

ται εις ήμέρας ἐργασίμου, ή μή, και μάλι-
στα εν καιρῷ νηστειας, ή ἐντὸς ἱεροῦ να-
οῦ.

Άρθ. 13. Εἰς τὰ καθ' αὐτὸ ἐκκλησια-
στικὰ ἀντικείμενα ή ἐκκλησιαστική ἀρχή
ἔχει τὴν ὑπερτάτην δικαιοδοσίαν ἐφ' ὄλων
τῶν ἐκ τοῦ κλήρου και πρὸς αὐτήν, ὡς εις
ἀνώτατον δικαστήριον, ἐκκαλοῦνται πᾶσαι
αἰ ὑποθέσεις και αἰ διαφοραί, τὰς ὁποίας
κρίνασα και ἀνακρίνασα ἀποφαίνεται ἐπ'
αὐτῶν ἀνεκκλήτως κατὰ τούς ἱεροῦ κανό-
νας.

Ἡ Ἐκκλησιαστική ἀρχή ἔχει προσέτι δι-
καιῶμα να ἐπιβάλλῃ κωνονικὰς ποινὰς εις
κληρικούς και λαϊκοὺς καθ' ἕσον αὐταὶ ἀ-
νάγονται εις τὴν δικαιοδοσίαν αὐτῆς και
τῶν αὐτῶν ποινῶν εἰσὶν αἰ ἀκόλουθοι: α'] ἀρ-
γίαν πάσης ἱεροπραξίας μετὰ στερήσεως τῶν
ἐκ τῆς ἐφημερίας τοῦ κρινομένου κληρικοῦ
προερχομένων δικαιωμάτων. β'] περιορι-
σμὸν ἐντὸς διατηρουμένου Μοναστηρίου.
γ'] ἀπότισιν ποσοῦ διπλασίου, ἐὰν ἀπο-
δειχθῇ ὅτι λαβὼν χρήματα ἐπραξέ τι παρὰ
τὸ καθήκον αὐτοῦ, ή ἐναντίον τῶν ἱερῶν κα-
νόνων. δ'] ἀφορισμὸν προσωπικὸν κατὰ
κληρικοῦ, ή λαϊκοῦ, ή μοναχοῦ. και τέλος
ε') καθαιρεσιν ήτοι ἀφαίρεσιν τῆς ἱερωσύ-
νης.

Αἱ περὶ τούτων ἀπεφάσεις τῆς ἐκκλησίας
κοὶ μάλιστα, ὅταν γίνωνται, αἰτιολογημέ-
νως και συνοδικῶς ἐκτελοῦνται παρὰ τῆς
πολιτικῆς ἀρχῆς, τῆ αἰτήσεϊ τῆς ἐκκλησι-
αστικῆς.

Άρθ. 14. Ἐὰν δὲ τις κληρικός ἔχη
παραπόνον κατὰ τοῦ ἰδίου ἐπισκόπου, ἀνα-
φέρεται εις τὸν πρόεδρον τῆς συνόδου, ὅστις,
ἐὰν μὴ δυναθῇ να συμβιάσῃ τὴν διαφορὰν
ἐξωδίκως, θέτῃ αὐτὴν ὑπόψιν τῆς Συνόδου,
ήτις ἀποφαίνεται ἐπ' αὐτῶν τὰ εἰκότα, εν
περιπτώσει δὲ ἰσοψηφίας ῥηπρισχῶει ή ψῆφος
τοῦ προέδρου.

Τὸ αὐτὸ γίνεται και ὅταν τις ἔχη παρὰ
πόνον κατὰ τοῦ προέδρου (α)

ΤΜΗΜΑ Β'.

Σχέσεις τῆς ἐκκλησίας πρὸς τὴν πολιτεί-
αν και τὰν ἀπαλιαν.

Άρθ. 15. Ἡ Ἐκκλησία ὀφείλει να ὑ-
ποβοηθῇ τὴν πολιτείαν διὰ τῶν πνευματι-
κῶν αὐτῆς μέσων εις πάσας τὰς δικαίας
και νομίμους αὐτῆς διατάξεις. ή δὲ πολιτεία
να καθῆκον ἔχει να προστατεύῃ και ὑποβοη-
θῇ τὴν ἐκκλησίαν εις πάσας τὰς νομίμους
και δικαίας αὐτῆς αἰτήσεις, (β) ὅπως
αὐτῶ διατηρῆται ή μεταξὺ τῶν δύο ἀρχῶν
εὐλικρινῆς σύμπραξις και ἀρμονία και ἀρμο-
νία και να μὴ θεωρεῖται "Κράτος εν Κράτει

[α] Ὅρα καταστικὸν τόμον τῆς Ἐκ-
κλησίας τῆς Ἑλλάδος.

(β) Βλέπε τὰ ἄρθρα.

ὅπερ ἄτοπον, ἀλλὰ να ὑπάρχῃ Ἐκκλησία
ἐλευθέρη εν τῇ δικαιοδοσίᾳ αὐτῆς, εν κρά-
τει ἐλευθέρῃ και πεπολιτισμένῃ" [α]
(ἀκολουθεῖ)

[α] "Απόδοτε τὰ τοῦ Καίσαρος Καίσα-
ρει και τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ" (Ματθαῖος |
Ἰδοὺ τὰ ὄρια τῆς Ἐκκλησίας και τῆς πολι-
τείας.

ΕΜΠΟΡΙΚΑ Λεμησσοῦ.

(λίρα Ἀγγλίας Γρ. 132.)

Κρασία ἄπισσα γρ. 180
,, συνήθη γερά,, 160—170
,, κόκκινα και χαλασμένα 140—155
Ρακή σοῦμα ή ὀκὰ παρ. 62—68.
σταφίδες 40—45
σίτος (Λευκ. λίρ. 182.) Γρ. 22—24.
κριθῆ ,, ,, 10—12.

Λύσις τοῦ 61 αἰνίγματος.

ἀγων—ια—ἀγωνία

Δυτήρες οἱ κ. κ. Ι. Μιχαηλίδης ἐκ
Λευκωσίας και Ἡσ. Κ. Ἰωαννίδης ἐκ
Λεύκας.

Αἶνιγμα 62

Κακὸν εἶνε τὸ πρῶτον μου
τὸ δεύτερον ἐπίσης,
ἔπλασ' εὐρὺ, ἀλλ' ἔρημον
τὸ ὄλον μου ή φύσις.

Πρόβλημα θ'

Ποῦν εἶνε τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὅπερ καρκι-
νοβατεῖ, οὐδόλως, οὔτε κατὰ γραφὴν, οὔτε
κατὰ σημασίαν ἀλλοιούμενον;

Εἰδοποιήσεις.

Εἰς τὴν ὁδὸν «Albert» (Λεμησσοῦ)
παρὰ τὴν οἰκίαν τοῦ ἱατροῦ Κασιάν πω-
λεῖται οἰκόπεδον ἔγον μήλος κατὰ τὴν
γραμμὴν τῆς ὁδοῦ 33 πήχεις, βάθος δὲ
40 μετὰ τινῶν εν αὐτῷ θεμελιῶν.—Πω-
λεῖται ἐπίσης μία μερίς (τὸ 1]40) τῆς
Γολέττας «Φιλανθρωπία» διοικουμένης
ὑπὸ τοῦ Κυπτιᾶν Δημητρίου Μαρνέρου.—
Ἐν καζάνι ρακῆς χωρητικότητος 440
και ἐπέκεινα ὀκάδων, καλλίστης τῆς Χί-
ου κατασκευῆς και ζυγίζον ἄνω τῶν 100
ὀκάδων. Περὶ ὄλων τούτων ὁ βουλόμε-
νος ἀποσταθῆτω πρὸς τὸν κάτοχον κύριον
Χρηστοφάκην Τελεβάντου εν Λεμησσοῦ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου ή ΚΥΠΡΟΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΝΙΚΟΠΟΥΛΟΥ εν Λευκωσίᾳ.